

Het meisje zonder bloem

Serieuze klucht
In 6 bedrijven

Verhaal

Dit waargebeurde verhaal (ècht waar!) speelt zich af in de late Middeleeuwen. In een land niet zover hiervandaan zijn er belangrijke gebeurtenissen op komst. De geliefde koning van dat land is al aardig op leeftijd. Het moment nadert gestaag dat hij het roer moet gaan overgeven aan zijn zoon. Hij heeft dat tot nu toe niet willen toegeven, misschien alleen stiekem 's morgens voor de spiegel. Edoch, wat gebeurde er deze ochtend aan het ontbijt? Terwijl de rest van de familie al voldaan achterover leunde, was de koning nog bezig met trillende vingers zijn eitje te pellen. Het begon de tafelgenoten wel erg op te vallen dat de koning langzaam aan het worden was. Die vingers die moeite hadden met een eitje konden ook nog maar nauwelijks een pen vasthouden om belangrijke wetten te ondertekenen. Op dat moment stond het de koning helder voor ogen wat er moest gaan gebeuren: zijn zoon zou de troon gaan bestijgen, en wel snel!

Maar.....volgens de wetten van het land moest de koning getrouwd zijn. De zoon was echter nog single.

De koning bedacht een plan: "Ik stuur mijn bodes het land in om op de pleinen van de steden en dorpen te verkondigen dat alle meisjes van huwbare leeftijd naar het paleis moeten komen. Zij zullen een bloemzaadje ontvangen en naar huis gestuurd worden. Drie maanden later moeten ze terugkeren naar het paleis. Het meisje dat de mooiste bloem heeft gekweekt zal de vrouw van mijn geliefde zoon worden!"

Aldus gebeurd. Het land blijkt rijk te zijn aan knappe jongedames en de paleiszaal is al snel gevuld. Hé! Temidden van al dit schoons valt een eenvoudig gekleed meisje erg op. Wat doet die hier? Denkt zij een kans te maken bij de prins? Dat is om te lachen, of.....?

Ook zij krijgt een bloemzaadje en gaat – helemaal verliefd op de prins – terug naar huis. Zullen we haar weer terugzien over drie maanden en zal het niet uitdraaien op een grote teleurstelling?

Rolverdeling

Dit toneelstuk is geschreven voor 8 kinderen.

Alle kinderen hadden meerdere rollen. Dit kon omdat de prinsessen op zich niet zoveel hoefden te zeggen.

Scene 1: Koning, prins, schrijfster aan het hof

Scene 2: Het eenvoudige meisje, de ouders van het meisje, enkele vriendinnen, groenteverkoopster, schoenpoetster, bode van de koning

Scene 3: Koning, prins, hof tuinman, 5 prinsessen, het eenvoudige meisje

Scene 4: Het eenvoudige meisje, moeder, zusje, buurvrouw, burgemeester, tante Hildegarda, vriendin, moppentapper

Scene 5: Het meisje, ouders, de andere kinderen hebben niet een specifieke rol, maar voeren wel enkele korte handelingen uit.

Scene 6: Koning, prins, hof tuinman, 5 prinsessen, het eenvoudige meisje

Decor

Drie scènes spelen zich af in de balzaal van het paleis. Scene 2 toont een kleine groente en fruitmarkt in een dorp. Scene 4 toont de keuken van de familie van het arme meisje. Scene 5 speelt zich buiten af als het meisje op pad gaat naar het paleis

1) In het paleis

Rolverdeling

Koning; prins; schrijfster

[Het toneel is ingericht als een sjieke paleiskamer. Er staat een mooie zetel, de troon van de koning en een tafel met stoel voor de schrijfster die de boodschap van de koning gaat opschrijven.

De koning komt alléén binnen terwijl er mooie muziek speelt. De koning loopt heen en weer en denkt diep na over een besluit wat hij moet nemen en waar hij best wel moeite mee heeft: om te stoppen met koning-zijn en zijn zoon tot de nieuwe koning uit te roepen. Dat betekent ook dat hij een vrouw voor zijn zoon zal moeten vinden]

Koning:

Het valt me zwaar.....het valt me zwaar, maar het zal toch moeten gebeuren. Ik ben oud aan het worden, ik merk het. Hoe lang zal ik nog koning kunnen zijn over dit mooie land? Nu is het tijd om ervoor te zorgen dat mijn zoon mijn plaats inneemt op de troon. Nu kan hij nog leren van mijn wijsheid, scherpzinnigheid, koelbloedigheid, dapperheid, zachtmoedigheid en nog veel meer -heid. Ik mag niet wachten tot ik heel oud ben en geen tanden meer in mijn mond heb, tot ik misschien helemaal stijf ben van de ouderdom en de gouden kroon niet meer zelf op zijn hoofd kan zetten.

Ik zal mijn zoon eens roepen: zoon, zoon.....! Kom eens bij je vader!

[Het duurt een tijdje maar de prins komt niet. Wel komt de schrijfster die het geroep van de koning heeft gehoord. Ze buigt voor de koning]

Schrijfster:

Mijn heer, u roept uw zoon. Ik heb hem zojuist nog bij de paardenstallen gezien. Hij kan u onmogelijk horen. Zal ik hem voor u halen?

Koning:

Ah, schrijfster. Het is goed dat ik u zie. Ga mijn zoon halen en blijf daarna in de buurt. U moet een belangrijke boodschap opschrijven.

Schrijfster:

Zeker Heer. [Ze maakt een buiging en verdwijnt weer; na enige tijd komt de zoon binnen]

Prins:

Vader, u hebt mij laten roepen. Is er iets ernstigs gebeurd?

Koning:

Iets ernstigs? Ja...eh, nee. Misschien, straks.....later.....nooit. Ach, zoon, ik ben een beetje in de war. Vergeef het me. Ik heb lang en diep moeten nadenken.
[Hij loopt weer heen en weer en het is even stil]

Prins:

Waar hebt u zo diep over moeten nadenken, vader?

Koning:

Over jou, over mij, over dit land. Ach, zoon, over zoveel dingen.

Prins:

Moet ik mij ongerust maken, vader?

Koning:

In het geheel niet, zoon. Wat ik je nu ga vertellen zal je als muziek in de oren klinken. Maar voor mij.....voor mij.....lijken het wel de laatste klanken van een lied, een mooi lied, maar toch. Waar ik je voor heb laten komen is heel belangrijk. Ga zitten en luister goed! [de koning loopt weer heen en weer]
Vanmorgen tijdens het ontbijt kon ik met mijn trillende handen nog maar nauwelijks mijn eitje pellen. Ik voelde me zwak en dacht bij mezelf: je wordt oud! Het wordt tijd dat je zoon het koningschap van je overneemt en macht gaat uitoefenen over dit land. Nu kun je nog staan en hebben je onderdanen nog bewondering voor je. Nu kun je nog vol trots je zoon laten zien die over hen zal gaan regeren.

Toen heb ik het besluit genomen om jou, zoon, voor te bereiden op het koningschap. Jij zult mijn waardige opvolger worden. Ben je daartoe bereid?
[deze vraag stelt hij plechtig terwijl hij voor zijn zoon gaat staan]

[De prins staat snel op, een beetje verschrikt: dit had hij nog lang niet verwacht]

Prins:

Ja...eh.....ja vader, daartoe ben ik bereid [hij buigt voor de koning]

Koning:

Hum, uitstekend, ik had niet anders verwacht! Maar nu, besef je wat dit met zich meebrengt?

Prins:

Zeker, vader. Ik zal alles laten zien wat ik van u geleerd heb: wijsheid, moed, dapperheid, liefde voor mijn volk.

Koning:

Heel mooi, mijn zoon, dat je dat alles nog onthouden hebt. Maar één ding ben je vergeten. Je weet dat volgens de wetten van dit land de koning getrouwd moet zijn. Hij heeft een vrouw nodig die hem helpt in het besturen van het land. De enigste vrouwen in jouw leven zijn je moeder en vroeger je kindermisje. Ik heb je altijd vergehouden van de meisjes van het personeel. Die vond ik te arm of te dom. Dat was misschien wel fout van mij. Zo heb je nooit geleerd met vrouwen om te gaan.

[De prins valt hem hier in de rede]

Prins:

Vader, vergeef mij dat ik u tegenspreek. Ik geloof dat ik op dit gebied een natuurtalent ben. U zult zeker niet in mij teleurgesteld zijn!

Koning:

Hum..... ik had stiekem al gehoopt dat je dit ging zeggen. Dat talent kun je natuurlijk alléén maar van mij hebben! En als ik eraan denk hoe ik vroeger met de meisjes over de pleinen zwierde.....!

Luister, zoon. Ik laat door de schrijfster een boodschap op schrift stellen en laat die door al mijn bodes in het hele land op de pleinen van de steden en de dorpen voorlezen. Alle jongedames moeten naar het paleis komen alwaar hen een opdracht wacht. Het meisje dat deze opdracht het beste vervuld zal de toekomstige koningin worden.

[De prins neemt een zakdoek en veegt zich het voorhoofd af]

Prins:

Vader wat spannend. Ik krijg het er gloeiend heet van. Een hele zaal vol met knappe meisjes, die alléén maar voor mij komen!

Koning:

Ja, ze zullen aan je lippen hangen. Maar roep nu de schrijfster. Zij zal de boodschap op schrift stellen.

[De prins gaat weg en we horen dat hij de schrijfster roept. Even later komen beiden weer terug]

Koning:

Schrijfster, daar ben u. Ga vlug zitten en schrijf zo schoon mogelijk wat ik u nu ga zeggen. Het is heel belangrijk voor de toekomst van het land!

Schrijfster:

Heer, ik zal zo schoon mogelijk schrijven. U zult tevreden over mij zijn!

Koning:

Welnu, schrijf dan op:

Aan al mijn onderdanen, burgers van mijn land

Ik ben al lang koning over u en uw bezittingen. Maar nu ben ik oud geworden. De dag dat mijn zoon de troon zal bestijgen is daarom dichtbij! Volgens de wetten van dit land zal hij eerst moeten trouwen. Dan kan zijn vrouw hem helpen in het besturen van het land. Om de vrouw te vinden die het beste bij hem past nodigt de prins alle jonge dames van het land uit op de veertiende dag van de volgende maand naar het koninklijk paleis te komen. Daar zullen ze van de prins een opdracht krijgen. Het meisje dat deze opdracht het beste zal vervullen zal prinses worden! Mijn zoon is streng en rechtvaardig, zijn besluit zal vast staan als een huis.

Ik teken met mijn eigen handtekening: de koning.

[De schrijfster kijkt steeds verbaasder over wat ze op moet schrijven. Want dit betreft eigenlijk ook haarzelf! Daarom beweegt ze steeds onrustiger op haar stoel. Ze werpt eerst nog enkele schuinse blikken op de prins, die later overgaan in heus “geflirt” naar de prins toe. Deze ziet het maar heeft niet echt belangstelling voor haar!]

Koning:

Zo, laat eens zien wat je geschreven hebt.

[De koning bekijkt de boodschap en knikt goedkeurend]

Goed zo, het ziet er keurig uit. Ga nu en schrijf het honderdmaal over op heel duur papier. Geef het aan de bodes met de opdracht: trek het land in en lees overal deze boodschap voor aan ieder die het horen wil.

Schrijfster:

Honderdmaal! Maar Heer, daar ben ik dagen mee bezig!

Prins:

Heb je vroeger nooit strafregels moeten schrijven voor school? Ga nu, mijn vader de koning zal je extra belonen.

Schrijfster:

Tot uw dienst.

[Ze buigt voor de koning en gaat weg]

Prins:

Vader, welke opdracht hebt u voor de meisjes die komen?

Koning:

Niet zo nieuwsgierig, mijn zoon! Als het zover is zal ik je de opdracht vertellen. Deze moet nu geheim blijven, zelfs voor jou. Ga nu, je vader is moe van al het denken en wil even alléén zijn.

Prins:

Goed vader, ik ga uit voor een rit te paard. Ik zal terug zijn voor het avondeten.

Koning:

Goed, goed.

[De koning ijsbeert nog wat door de kamer. Er klinkt middeleeuwse muziek.

Het doek valt. Einde van de deze scene.

2) De bode in het dorp

Rolverdeling:

Het arme meisje: Cecilia; vader en moeder van Cecilia; twee vriendinnen: Belle en Ghela; marktverkoopster: Katerina; bode van de koning; schoenenpoetster

[Als het gordijn opengaat zien we de groente- en fruitmarkt. Katerina staat in haar kraampje. De schoenenpoetster zit op een krukje en poetst de schoenen van de vader van Cecilia. Hij en moeder zijn inkopen aan het doen. Cecilia en haar twee vriendinnen Belle en Ghela zijn aan het “mens erger je nietten”]

Moeder:

Ik ben boos op je Katerina! De vorige week heb je me sinaasappels verkocht waarvan de schil wel twee centimeter dik was en ze waren zo droog als de woestijn!

Katerina:

Tjeminé, zeg! Mopper niet zo. Dan had je er maar jam van moeten maken.

Vader:

Maar de rode bietjes waren lekker, hè vrouw? Ik zou trouwens wel weer eens graag zuurkool met spek eten [hij slaat zich stevig op de buik]
mmmmmmmmmm, lekker!

Moeder:

Man, het varken is nog niet vet genoeg om te slachten. Ik heb alleen nog maar een kippenboutje voor je.

Vader:

Eentje maar?! Een kip heeft al twee poten! Moet ik dan de hele dag op één poot hinken!

Katerina:

Je staat nu toch ook al op één been!

Vader:

Dat is maar voor eventjes, hè schoenenpoetster!

Schoenenpoetster:

Normaal wel mijnheer. Maar u hebt op uw linkerschoen een vervelende vlek. Die krijg ik maar niet weg.

Vader:

Schiet een beetje op. Ik krijg kramp in mijn rechterkuit.

Schoenenpoetster:

Ik doe mijn best. Ik wrijf me helemaal suf op die stomme vlek. Hoe komt u er eigenlijk aan?

Vader:

Hoe zou ik dat kunnen weten? Ik kijk nooit naar beneden. Maar ik kijk nu wel naar mijn rechterbeen! Au, ik verstijf!

Katerina:

Zal ik je even masseren? Ha ha, ik heb al vaker varkenspootjes in mijn handen gehad.

Moeder:

Jij zeg, lach mijn man niet uit! Vertel me eens wat er vandaag het goedkoopste is.

Katerina:

[ze zucht hardop] Altijd maar weer het goedkoopste. Dat wordt dan witte kool en wortelen. Ze neemt een witte kool en een wortel en houdt die moeder voor de neus]

Moeder:

Geef maar twee dikke wortelen en een dikke witte kool. En ook nog drie uien voor het zuurvlees

[Katerina doet de wortelen in een papieren zak en geeft ze samen met de witte kool en de uien aan moeder die ze in een rieten mand doet, vader betaalt. De drie meisjes die tot nu toe braaf aan het spelen waren krijgen ruzie omdat de een bij de ander al verschillende keren de poppetjes heeft omgegooid. Vader en moeder keren zich naar het toe en lopen op hen af om te kijken wat er aan de hand is. Ze proberen de ruzie wat te sussen. Nu komt de bode aangelopeerd op zijn paard (we horen een paard hinniken). Vlak voor de anderen komt hij tot stilstand en “springt” van zijn paard. Vader en moeder doen een stap achteruit van verbazing, de meisjes springen op van hun spel en allemaal samen roepen ze: “ooooooh”!
Zo iemand hebben ze nog nooit gezien in het dorp. Iemand met zo'n mooie kleren aan. Trots gaat de bode voor hen staan]

Bode:

[plechtig] Dag bewoners van dit dorp. Ik heb een belangrijke brief bij me van de koning voor alle inwoners van het land. Wees dus stil en luister goed.

[Hij doet de strik van de papierrol en rolt die uit. Dan begint hij heel plechtig en langzaam de brief van de koning voor te lezen]:

Aan al mijn onderdanen, burgers van mijn land
Ik ben al lang koning over u en uw bezittingen. Maar nu ben ik oud geworden. De dag dat mijn zoon de troon zal bestijgen is daarom dichtbij! Volgens de wetten van dit land zal hij eerst moeten trouwen. Dan kan zijn vrouw hem helpen in het besturen van het land. Om de vrouw te vinden die het beste bij hem past nodigt de prins alle jonge dames van het land uit op de veertiende dag van de volgende maand naar het koninklijk paleis te komen. Daar zullen ze van de prins een opdracht krijgen. Het meisje dat deze opdracht het beste zal vervullen zal prinses worden! Mijn zoon is streng en rechtvaardig, zijn besluit zal vast staan als een huis.

Ik teken met mijn eigen handtekening: de koning.

[De bode rolt het papier weer op en doet het lint weer om de rol. Nu is het even een tijdje stil want zoiets hebben de bewoners van het dorp nog nooit meegemaakt. De ouders en Katerina, en ook de drie meisjes gaan dicht bij elkaar staan en praten met elkaar zachtjes over wat ze gehoord hebben]

Bode:

[tegen de meisjes] Ik zie dat jullie verbaasd zijn. Kom gerust naar het paleis. En als je al geen prinses wordt dan ben ik er ook nog. Ik ben minstens zo knap als de prins! [Hij draait om zijn eigen as en de meisjes giechelen wat verlegen]

Vader:

Beste man, doe niet zo gek. Trouwens, eerlijk gezegd vind ik je paard veel mooier.

Bode:

Hoedo veel mooier? Het is al een hele oude knar. Vroeger was het een wild beest. Ik was de enigste in het hele land die hem kon temmen. [trots slaat hij zich op de borst]

[Moeder loopt naar de bode toe]

Moeder:

Zeg eens bode, dat is allemaal heel interessant. Vertel eens iets meer over die prins. Wat is dat voor iemand enne..... is hij erg rijk? Ik heb een dochter die al 18 jaar oud is [ze wijst op Cecila]

Kijk eens, zou zij geen mooie prinses zijn? Vind je haar niet geweldig knap?

[De bode kijkt eens naar het meisje]

Bode:

Mmmm, gaat wel. Ze heeft wel een leuk gezichtje, maar die oude kleren....[hij schudt zijn hoofd]

Cecilia:

[verontwaardigt] Wat is er mis met mijn kleren? Trouwens, jij bent maar een bediende. Ik ben een vrij meisje en kan doen en laten wat ik wil.

Vader en moeder tegelijkertijd:

Zooooooooo!?

Bode:

Jij vrij? Jij zit thuis alleen maar tussen de potten en pannen terwijl ik op mijn paard door het hele land rijd en allemaal leuke mensen ontmoet. Maar kom gerust naar het paleis. Dan kun je eens zien hoe prachtig het is en hoe rijk de koning is.

Vader:

Is hij erg rijk?

Bode:

Erg rijk? Ontzettend erg rijk is hij. Zien jullie niet de gouden hoeven onder de benen van mijn paard? [hij wijst op de benen van zijn paard, de anderen komen er omheen staan en zeggen allemaal tegelijkertijd Ooooooooooh.....!]

[De twee vriendinnen Belle en Ghela gaan nu vooraan staan zodat het publiek hen goed kan zien]

Ghela:

[tegen Belle] Wat jammer dat we nog te jong zijn om te trouwen. Wat zou het heerlijk zijn om met de prins te trouwen. Altijd mooie kleren aan. Elke morgen een uur voor de spiegel zitten. De prins zou zeker zijn ogen niet van mij af kunnen houden!

Belle:

Jij!? Nou, ik hoop toch dat de prins meer smaak heeft! Als de prins honderd ogen zou hebben zou hij er misschien 2 op jou richten maar de ander 98 op mij!
[ze zwiert over het toneel met de armen uitgestrekt, ze doet net of ze voor de prins staat, ze wrijft zich door de haren enzovoorts]

Wow, wat zou ik er mooi uitzien in een prinsessenjurk, behangen met goud en diamanten. Ik zou me nooit meer hoeven te bukken om mijn schoenen vast te doen, nooit meer de wc poetsen, nooit meer aardappelen schillen, heerlijk!

Ghela:

Al zou je niet meer kunnen lopen door alle sieraden, dan zou je nog geen knappe prinses zijn. Van een klomp kun je ook geen gouden schoentje maken.

Belle:

Nou, dank je wel voor je compliment. Heel vriendelijk. Trouwens: als ik niet meer zou kunnen lopen door alle sieraden zou ik me laten dragen op een draagstoel, hoog boven alle andere mensen uit.

Ghela:

Dat kan niet. Je bent dan veel te zwaar door al die sieraden. Ik heb geen juwelen nodig. Ik ben zo al heel mooi!

[Katerina komt nu naar voren gelopen]

Katerina:

En ik dan, doe ik niet meer mee? Ik ben nog lang niet te oud om te trouwen. Ik heb nog rode wangen net zoals mijn appeltjes.

Mijn huid is nog zo glad als de schil van mijn aardappels.

Mijn tanden zijn nog zo wit als mijn bloemkolen.

Mijn haren glanzen nog als mijn kersen.

En als de prins eens in me zou bijten.....[ze lacht alsof ze aan iets heel moois denk en ze knippert met de ogen]

Vader:

[luid lachend] Dan zou hij net zo'n gezicht trekken als ik toen ik in een van die droge sinaasappels van jou beet!

Cecilia:

Ja, en je hebt net zoveel pukkels als je spruitjes hebt in je kist!

[De verkoopster zegt niks, maar kijkt heel boos naar het publiek en steekt haar handen in haar zijde]

Schoenenpoetster:

Ik zal je schoentjes wel poetsen als je naar het paleis gaat. Gratis!

[Cecilia gaat nu naar haar vader en moeder toe]

Cecilia:

Papa en mama, wat denken jullie. Zou ik ook naar het paleis gaan?

Moeder:

Kind, het paleis van de koning is zo ver weg en de weg daarnaartoe vol gevaren. Maar aan de andere kant: stel je voor dat je in de smaak valt bij de prins! Dan zouden we rijk zijn en jij de mooiste prinses op de hele wereld!

Vader:

Ja, dan zou ik voor de koeien en de paarden van de koning kunnen zorgen! Dan zouden we altijd goed te eten hebben.

Bode:

En al je rotte kiezen met goud laten vullen!

[En luid lachend springt de bode op zijn paard en verdwijnt met een vaart uit het dorp. We horen weer paardengehinnik en hoefgetrap. De anderen kijken hem vol verbazing weer na en zeggen allen samen: oooooooh.....!]

Vader:

Het is wat zeg, en dat in ons dorp. Wat vindt je, vrouw, onze knappe dochter koningin van dit land, ha ha!

Moeder:

Ja, lach jij maar. Ik zal wel weer alleen met de zorgen moeten rondlopen.

Cecilia:

Dus jullie vinden het goed als ik er heen ga?

[Vader knikt heel plechtig van ja en moeder veegt met haar zakdoek een traan van ontroering uit haar ogen]

Het doek valt. Einde van deze scene

3)De meisjes in het paleis

Rolverdeling

Prins; 6 mooie meisjes; hoftuinman

[Als het gordijn opengaat horen we mooie muziek en één voor één komen de aantrekkelijke jongedames binnen. Ze kijken verbaasd en vol bewondering naar de mooie paleiszaal. Samen wachten ze op de komst van de prins.

Dan klinkt er trommelgeroffel (Alwin) en komt de prins binnen samen met de hoftuinman. De dames buigen beleefd voor de prins. Maar als Cecilia de prins ziet valt ze flauw. De hoftuinman helpt haar weer op de been. Daarna komt hij weer naast de prins staan.

Prins:

Wat was er aan de hand, hoftuinman?

Hoftuinman:

Niets bijzonders, hoogheid. Een van de meisjes was flauwgefallen. Dat gebeurt wel vaker als een meisje naar mij kijkt. Ik heb er al zoveel weer recht moeten zetten!

Prins:

Hum, ja, ja. Ze keek zeker niet naar mij?!

Maar nu hoftuinman, verzoek de aanwezigen om stilte. Dan kan ik het woord tot hen richten.

[De hoftuinman klapt in de handen]

Hoftuinman:

Dames, ik verzoek om stilte. Zijne koninklijke hoogheid richt nu het woord tot u.

[het wordt muisstil in de zaal. De prins kucht eens plechtig]

Prins:

Dit overtreft mijn stoutste dromen, zoveel wonderschoons ,zover mijn oog reikt!
Hum, hum.

Geachte jongedames. Wees welkom in mijn paleis. Voor één van u zal dit paleis haar nieuwe thuis worden. Wie dat zal zijn? Ik geef u vandaag een opdracht. Zij die deze opdracht het beste vervult mag in de toekomst naast me zitten op de troon.

U krijgt nu van mijn hofuinman een bloemzaadje. Ga daarmee naar huis en kweek de mooiste bloem die een prins zich maar kan wensen. Kom terug over drie maanden en laat me uw bloem zien. Zij die de mooiste bloem heeft gekweekt zal mijn vrouw worden!

Hofuinman, deel nu de zaadjes uit!

[De hofuinman deelt nu kleine doosjes uit met daarin de zaadjes. De dames houden de kostbare doosjes goed vast en beginnen met elkaar te fluisteren. Ze vormen een kring en we horen allemaal: oh! Ah! En een hoop gegiechel]

Hofuinman:

[Hij klapt in zijn handen] Stilte! De prins wenst ieder van u persoonlijk te begroeten. Ga daarom in een rij staan.

[De dames gaan op een rij staan en de prins komt langs om ze de hand te geven. Ondertussen horen we muziek (The swan). De meisjes buigen voor de prins. De prins stelt hen wat vragen (bijvoorbeeld: hoe heet je? Kom je van ver?). De dames zijn zo onder de indruk dat ze alleen maar kunnen stotteren. Als de prins bij Cecilia komt gaat de hofuinman achter haar staan, voor het geval ze weer flauwvalt. Hij is teleurgesteld als dat niet gebeurt.

[De prins gaat weer voor zijn troon staan]

Prins:

Ik heb nu met u allen kennisgemaakt. Gaat nu terug naar huis. De prins wacht vol spanning.

[Er klinkt weer trommelgeroffel en de prins verlaat samen met de hofuinman de paleiszaal.

De dames gaan weer in een kring staan en fluisteren weer met elkaar. Er klinkt hele mooie romantische muziek.

Het doek valt. Einde van deze scene.

4) In de keuken van Cecilia

Rolverdeling:

Cecilia; moeder; zus van Cecilia: Sophia; tante Hildegarda; burgemeester; jaloezse vriendin: Margareta; goochelaar/moppentapper; buurvrouw Elisa

[Het is nu vier weken later. Cecilia heeft het zaadje in de grond gedaan maar er wil maar niets uitkomen. We zijn in de keuken van Cecilia. Er staat een tafel en twee banken. Aan een kant van het toneel staat een deur, dit is de buitendeur waaraan de bezoekers kunnen kloppen. Er staat ook nog een kleinere tafel, dit is het aanrecht met wat potten en pannen erop. Op de tafel staat de lege bloempot. Cecilia zit aan tafel en kijkt met het hoofd in de handen beteuterd naar de lege bloempot. Moeder is aan het koken en is bezig met bijvoorbeeld het schillen van aardappelen]

Moeder:

Lieverd, je zit nu al vier weken naar die bloempot te staren. Ga toch naar buiten, naar je vriendinnen. Ga wat leuks doen. Je hebt al vier weken niet meer gelachen.

Cecilia:

[boos] Ik lach pas weer als er iets uit dat stomme zaadje komt.

Moeder:

Je hebt al zoveel geprobeerd. Moet ik de waarzegster laten komen? En haar eens in de toekomst laten kijken?

Cecilia:

Nee, laat maar!

Moeder:

Of de kruidendokter? Misschien moet je wel wat vitaminen slikken.

Cecilia:

Nee, laat maar!

Moeder:

Zal ik een emmer kippenmest halen? Dat helpt zeker!

Cecilia:

[steeds bozer] Nee, laat maar!

Moeder:

[ook boos] Nee, laat maar! Nee, laat maar! Nee, laat maar! Is dat het enigste wat je kunt zeggen?

Cecilia:

Nee, ik kan ook: “ja, laat maar” zeggen!

[Op dat moment komt Sophia binnengestormd]

Sophia:

Mam, ik heb honger. Heb je een boterham voor mij?

Moeder:

Alweer honger? Je lijkt wel een vuilnisemmer. [ze draait zich om en laat Sophia haar rug zien]

Groeien er soms boterhammen op mijn rug?

Sophia:

[Terwijl ze beteuterd kijkt] Ik help jou tenminste nog in huis, daarom heb ik zo'n honger! Die daar [ze wijst naar Cecilia] doet helemaal niks en eet net zoveel als ik. Ze zit maar de hele dag naar die stomme pot te kijken. Wat een pottenkijker!

Moeder:

Inderdaad. Cecilia, ga jij eens even de kamer vegen.

[Cecilia staat boos op van tafel, pakt de bezem uit de hoek, loopt langs Sophia terwijl ze boos haar tong uitsteekt en begint de kamer te vegen. Moeder gaat verder met koken en Sophia gaat – om te plagen – Cecilia nadoen. Ze gaat aan tafel zitten en gaat ook - zogenaamd boos – naar de bloempot staren]

[Er wordt op de deur geklopt. Het is buurvrouw Elisa, die op de deur klopt maar daarna meteen naar binnen stapt]

Moeder:

Ha Elisa, kom je met goed nieuws?

Elisa:

Ik kom altijd met goed nieuws, behalve.....vandaag.

De waslijn tussen jouw en mijn huis hangt is kapotgegaan. Ik heb er teveel was aan gehangen. Al mijn was is in jouw visvijver gevallen. Kan ik alles weer opnieuw wassen, potverdorie!

Moeder:

Ach meid, dan hebben je kleren toch de voorwas gehad!

Sophia:

Onze vissen zullen echt niet jouw onderbroeken opeten!

Cecilia:

[Nog steeds boos] Nou, dat weet ik zo zeker nog niet. Als ze veel honger hebben vreten ze alles.

Elisa:

Oei, ik ga ze er meteen uithalen!

Moeder:

[lachend] Welnee, ze houden je voor de gek. Kom er gezellig bij. Cecilia is net in een opperbeste stemming, nietwaar Cecilia?

Cecilia:

Ja, beslist!

[Er wordt op de deur geklopt. Moeder doet open. Stomverbaasd valt haar mond open als ze ziet wie er voor de deur staat: de burgemeester! Ze weet even niet wat ze zeggen moet]

Moeder:

Ja, eh.....nee....dit kan niet.....de...de....de...b...b...b...burge....burgeme... burgemeester. Hallo....eh.....dag!

Burgemeester:

Schrik niet vrouw, sta daar niet zo te trillen. Je valt bijna flauw, en ik heb geen zin je op te rapen. Wat is er aan de hand. Zie ik er soms uit als een olifant?

Moeder:

Ja! Eh.....nee, natuurlijk niet.

[Cecilia en Sophia moet hardop lachen]

Burgemeester:

Ik kom bij je op bezoek omdat ik gehoord heb dat onze geliefde prins een oogje heeft laten vallen op je dochter.

Moeder:

Ja...eh....nee.....echt waar?

Burgemeester:

Hoezo: “echt waar”? Je gaat me toch niet vertellen dat het niet waar is? In mijn dorp wonen geen leugenaars! Als burgemeester van dit prachtige dorp ben ik er trots op dat hier zulke knappe meisjes wonen. Dat kan ook niet anders met zo'n burgemeester![de burgemeester straalt nu een en al trots uit!] Daarom vind ik dat zij mij moet leren kennen! Waar is ze?

Moeder:

Ze is hier. Cecilia, kom eens hier. De burgemeester wil je graag zien.

[Cecilia komt naast moeder voor de burgemeester staan. Deze zet zijn brilletje op en bekijkt Cecilia van top tot teen]

Burgemeester:

Zo,zo.....zo,zo....zo,zo.....zo,zo..... [dit is alles wat de burgemeester zegt!]

Moeder:

Is ze niet knap? En niet alleen knap, ook heel slim! En ze kan goed werken thuis!

Burgemeester:

Hum, ja, ja. Ze is wel bijzonder, dat wel! Ik ben er zo van onder de indruk dat ik even moet gaan zitten.

Moeder:

Gaat u hier maar zitten, burgemeester. Wilt u wat drinken?

Burgemeester:

Geef me maar een glaasje water.

[Er wordt driftig op de deur geklopt. Als Sophia de deur heeft opengemaakt, stapt tante Hildegarda naar binnen. Ze is een rijke tante en heeft daarom heel veel juwelen om zich hangen en een sjiek handtasje om de schouders en ze ruikt flink naar de parfum]

Tante Hildegarda:

Dag allemaal. Ik dacht: “gut, ik ga eens kijken naar het bloemetje van mijn nicht Cecilia. Is hij al groot?

Cecilia:

Helaas, tante Hildegarda, er is nog niets uitgekomen. Kijk maar [ze houdt de bloempot onder de neus van tante Hildegarda, deze kijkt er beteuterd naar]

Tante Hildegarda:

Zo,zO....zo,zO....zo,zO....zo,zO

Burgemeester:

Ja, dat zei ik ook al

Cecilia:

[boos, terwijl ze de bloempot weer op tafel zet] Ja, maar toen keek u naar mij, en niet naar een lege bloempot!

Moerder:

Niet zo brutaal tegen de burgemeester!

Hoe dit afloopt...!?